

МИЛАНА ГАЈОВИЋ, рођена 1994. на Цетињу, Црна Гора. Докторанткиња је на Филолошком факултету у Београду на смеру Српска књижевност. Стипендисткиња је Министарства просвете, науке и технолошког развоја при Институту за филозофију и друштвену теорију у Београду. Бави се књижевном критиком, превасходно савременом српском књижевношћу, објављује у периодици.

ЛУНА ГРАДИНШЋАК, рођена 1989. у Суботици. Основне и мастер студије завршила на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. На истом факултету докторирала на теми под називом „Метаноја у песништву Бранка Миљковића”. Истраживач-сарадник на Филолошком факултету у Београду. Стипендиста Штајерске покрајине на Универзитету у Грацу. Добитник награде Руског дома у Марибору за превођење песама на српски језик руског песника Јурија Давидовича Левитанског. Бавила се просветним радом, пише поезију, есеје, критику, преводи с енглеског и руског, објављује у периодици.

ЈОВАН ДЕЛИЋ, рођен 1949. у Борковићима код Плужина, Црна Гора. Пише студије, есеје и књижевну критику. Редовни је професор на Филолошком факултету у Београду, дописни члан Српске академије наука и уметности и од 2020. године потпредседник Матице српске. Објављене књиге: *Критичареви парадокси*, 1980; *Српски надреализам и роман*, 1980; *Пјесник „Пајтејике ума” (о њеснишћу Павла Појовића)*, 1983; *Традиција и Вук Стефановић Караџић*, 1990; *Хазарска ѓризма – тумачење ѓрозе Милорада Павића*, 1991; *Књижевни ѓоледи Данила Кица*, 1995; *Кроз ѓрозу Данила Кица*, 1997; *О ѓоезији и ѓоеишци српске модерне*, 2008; *Иво Андрић – мост и жрѓва*, 2011; *Иван В. Лалић и ѓемачка лирика – једно иштерѓексиуално исираживање*, 2011; *Милуштин Бојић ѓјесник модерне и вјесник авангарде – о ѓоезији и ѓоеишци Милуштина Бојића*, 2020. Приредио више књига српских писаца.

ГОЈКО ЂОГО, рођен 1940. у Влаховићима код Љубиња, БиХ. Пише поезију, есеје и критичке текстове. Књиге песама: *Туђа ѓинѓвина*, 1967; *Модрѓца*, 1974; *Кукушѓа*, 1977; *Вунена времена*, 1981; *Изабрране и нове ѓесме*,

1986; *Црно руно*, 2002; *Вунена времена са Ойџужнициом и Одбраном на суду*, 2005; *Кукуџин врѣи – изабране и нове ѣсме*, 2009; *Грана од облака – изабране и нове ѣсме*, 2014; *Клуџко*, 2018; *Пуџи за Хум*, 2022. Књиге есеја и коментара: *Поезија као айокриф*, 2008; *Вунена времена – ѣроцес и коментари*, књ. 1–2, 2011; *Пуџи уз ѣуџи*, 2017; *Земљани ѣуџи*, 2020. Године 2006. су у четири књиге објављена *Дела Гоџка Воџа – Песме, Есеји, Поџудбина, Одбрана ѣоезије*.

БОГДАНКА ЖИВАНОВИЋ, рођена 1950. у Сивцу код Сомбора. Завршила Филозофски факултет у Новом Саду, група за руски језик и књижевност. Бавила се просветним радом, писањем приказа ликовних изложби, преводи с руског и на руски (Пушкин, Достојевски, Јесењин, Булгаков, Ахмадулина и др.). Живи у Суботици.

МАРИЈА ЈЕФТИМИЈЕВИЋ МИХАЈЛОВИЋ, рођена 1978. у Косовској Митровици. Пише студије, есеје, огледе и књижевну критику, докторирала на прози Петра Сарића. Бави се проучавањем поезије и прозе књижевника са подручја Косова и Метохије, као и проучавањем књижевне историје и теорије српских и руских писаца. Објављене студије: *Слика и идеја – ѣоеџика и криџика*, 2011; *Миљковић између ѣоезије и миџа*, 2012; *Знамења и значења – оџледи о срџској књижевности Косова и Метохије*, 2018; *Миџ(о)ѣоеџика романа Пеџира Сарића*, 2021.

НИКОЛИНА КАШТЕРОВИЋ, рођена 1998. у Сремској Митровици. Бави се писањем поезије, прозе и књижевне критике, доминантно интересовање усмерено је према поезији двадесетог века, објављује у периодици.

МИРЈАНА КОВАЧЕВИЋ, рођена 1976. у Београду. Пише поезију и романе и кратке приче. Књиге песама: *Добиџник који ѣуби*, 1993; *Уз ѣуџи*, 2001; *Како ѣод зажелиџи*, 2003; *Беоџача Беоџрада*, 2005; *Језиком у млеко*, 2008; *Црна жена*, поема, 2009; *Салонска ѣромаја*, 2012; *Овакав живоџи*, 2015. Роман: *Живи или мрџиви*, 2018. Књига прича: *Шездесет ѣуџиџи секунди*, 2021. Новела: *Последњи и ѣрв*, 2021. Живи и ради у Београду.

АЛЕКСАНДАР Б. ЛАКОВИЋ, рођен 1955. у Пећи. Пише поезију, прозу, есеје, студије и књижевну критику. Књиге песама: *Ноџи*, 1992; *Заседа*, 1994; *Повраџак у Хиландар*, 1996; *Дрво слиџоџа ѣаврана*, 1997; *Док нам кров ѣрокиџњава*, 1999; *Ко да нам враџи лица усѣуџи изѣубљена* (избор), 2004; *Нећеџи у ѣесму*, 2011; *Силазак анџела – ѣокосовски циклус*, 2015; *Ко да нам враџи лица усѣуџи изѣубљена* (избор и нове песме), 2015; *Гласови неба ѣод земљом*, 2016; *Хиландар, ѣовраџак у себе*, 2020. Роман: *Каг куђе*

нисмо закључавали, 2017. Студије и есеји: *Од шoшeма до сродника: митoлoшкe свeтe Словeнa у српскoј књижeвнoстeи*, 2000; *Хиландарски љушoтoшeи*, 2002; *Тoкoви ван шoкoвa – аутeнтeиичнeи њeсничкeи њoстeиуици у саврeмeнoј српскoј њoезији*, 2004; *Језикoишвoрци – иoнтoризaм у српскoј њoезији*, 2006; *Дневник рeчи – eсeји и њpикази српскe њeсничкe њpодукије 2006–2007*, 2008; *Дневник ѓласoвa – eсeји и њpикази српскe њeсничкe њpодукије 2008–2009*, 2011; *Ђорђе Маркoвић Кoдeр – језик и мит*, 2013; *Дневник сѓшхoвa – eсeји и њpикази српскe њeсничкe њpодукије 2010–2012*, 2014; *Дневник њeсaмa – њpикази и eсeји српскe њeсничкe њpодукије 2013–2015*, 2016; *Рeчи у сeнци – oлeди o њpeђушaнoј српскoј њoезији зaвршнe њpeђинe двaдeсeтoи и њoчeјкa двaдeсeтeипрвoг вeкa*, 2018; *Хиландар и Свeтa Гoрa, измeђу митa и истoрије – љушoтoшeи у слици и рeчи*, 2018; *Пoeишкeи ѓeишпpишћих – њoeишкe њeсникa рoђeних измeђу 1956. и 1965. ѓoдинe*, 2020.

РАЈКО ЛУКАЧ, рођен 1952. у Међеђи код Босанске Дубице, БиХ. Дипломирао на Групи за српскохрватски језик и југословенске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију и прозу, поезију и прозу за децу, есеје, путописе, радио, позоришне и ТВ драме, књижевну и филмску критику, бави се превођењем. Од 1971. живи у Београду. Књиге песама: *Плавуша и љушник*, 1977; *Сирално сѓеиенишћeи*, 1982; *Књѓа ѓaљeницa*, 1986; *Oдливци и силуeшeи*, 1987; *Кoји куну дaнe и нoћи*, 1990; *Ухoлaжe*, 1994; *Јaишѓa зa ћивoиш*, 1994; *Реликвијaр*, 1994; *Бишћѓaњe ѓpед лaиoиш*, 1995; *Јoнa из фиoкe*, 1997; *Плес двојникa – сѓпaрe и нoвe ѓјeсeмe*, 2004; *Тpѓзa или Сѓшo изaбрaних ѓјeсaмa*, 2008; *Зaишeи из ѓoдзeмнoј ѓpoлaзa*, 2010; *Хoр aрa*, 2015; *У шpаѓaњу зa изѓубљeним чѓшaоцимa*, 2016; *Зaјeдничкeи eишћaф*, 2017; *Вeчeрa зa кeчeрe*, 2022. Књиге приповедака: *Мoјин крaљ*, 1996; *Шeшaлишћeи хрoмих*, 2001; *Сaмpѓни зaђрљaј*, 2006; *Писaц нa усѓнaмoм лимeнoм крoву библиoшeкe*, 2017; *Пoсмpѓнa свaдбa*, 2018; *Нaђoри дaн зa умѓрaњe*, 2022. Романи: *Чѓшкaрскa шкoлa*, 1988; *Љeишнe сaнишe*, 1995; *Бoжѓији уѓoдници*, 1998; *Архивскe ѓрoбницe*, 2002; *Хрoничaр*, 2005; *Звoнo нaд мeђaмa*, 2015; *Сѓпaрaшћѓије oд нaјсѓпaрaшћѓијeи*, 2016; *Дивѓи и рoкoишeи – ѓрaђa зa лијeј српски рoмaн*, 2017. Књиге за децу и младе: поезија: *Мaчђa ѓpеђa*, 2008; *Хвaлисaвкo у кoѓaчкaмa oд сeдaм мѓљa*, 2009; *Пaјaци нa ѓијaци*, 2016; *Крaишкa дyђa*, 2017; *Пѓишћѓe ѓpичe и дpуишe ѓeсeмe*, 2018; *Чaрoбњaк из вoзa*, 2019; *Вѓишeз ждeрa oд фpижидeрa*, 2021; приповетке: *Мoжeш и дa нe ѓoвeрyјeш*, 2018; *Скицeнбух и сeдaм крoкијa – дјeишњeсѓѓвo Oлѓинoј дјeдa*, 2018; романи: *Нaђoри нaдѓмaк нa свѓјeиу*, 2011; *Ухвaиш eјeишaр*, 2012; *Сѓпaрaшћѓије oд нaјсѓпaрaшћѓијeи*, 2016; *Мaхaрaцa oд Инђѓијe*, 2018. Приредио више књига и антологија.

ДЕЈАН МИЛОРАДОВ, рођен 1970. у Куманову, Северна Македонија. Ради као лексикограф у Одељењу за књижевност и језик Матице српске. Један је од аутора *Рeчникa српских ѓoвoрa Војвoдинe*, св. 1–10, 2000–2010

(измењено и допуњено издање, књ. 1–4, 2019), *Орњиолошкој речника*, 2016. и *Байрахољско-херјејолошкој речника српскоја језика*, 2019. Ручоводи четирима пројектима Одељења. Бави се највише српским зоонимима и медицинском народном терминологијом, као и теренским радом на проучавању ове дијалекатске лексике, стручне радове објављује у периодици.

ЛЕНКА НАСТАСИЋ, рођена 2000. у Сомбору. Студенткиња треће године Српске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију, кратке приче и књижевну критику. Збирка песама: *Са грује сиране њера*, 2020.

ИВАН НЕГРИШОРАЦ, рођен 1956. у Трстенику. Пише поезију, прозу, драме, студије и књижевну критику. Од 2005. до 2012. године био је главни и одговорни уредник *Лејојиса Мајице српске*, а од априла 2012. је председник Матице српске. Редовни је професор на Филозофском факултету у Новом Саду и од краја 2021. инострани члан АНУРС. Књиге песама: *Трула јабука*, 1981; *Ракљар. Желудац*, 1983; *Земљојис*, 1986; *Абракадабра*, 1990; *Тојло, хладно*, 1990; *Хој*, 1993; *Везници*, 1995; *Прилози*, 2002; *Пошјаник*, 2007; *Светиљник*, 2010; *Камена чџенија*, 2013; *Чџенија* (избор), 2015; *Мајични млеч*, 2016; *Изложба облака* (избор и нове), 2017; *Ољегала Ока Негремана*, 2019. Роман: *Анђели умиру*, 1998. Драме: *Фреди умире*, 1987; *Куц-куц*, 1989; *Испраја је у шоку, зар не?*, 2000; *Видиш ли свице на небу?*, 2006. Студије и есеји: *Лејишмација за бескућнике. Српска неоавантарна њезија – њоејички иденџијџеј и разлике*, 1996; *Лирска аура Јована Дучића*, 2009; *Испраја ѡредака – искушења колекџивној и индивидуалној ојсјанка*, 2018; *Њејошевски ѡкреј ојџора*, 2020. Председник је Уређивачког одбора *Српске енциклопедје*, том I, књ. 1–2, 2010–2011, том II, 2013; том III, књ. 1–2, 2018, 2022.

ЖЕЛИДРАГ НИКЧЕВИЋ, рођен 1956. у Пријепољу. Пише поезију, есеје и књижевну критику, преводи с руског. Књиге песама: *Осећајна архџијекџура*, 1980; *Језуџијски колец*, 1987; *Харфа ѡред водом*, 1993. Књиге есеја и критика: *Трениј криџике*, 1991; *Ојџис*, 1994; *Неко је ѡрошао овим ѡуџем – изабрани есеји*, 2010. Приредио више књига и антологија.

САЊА ПЕРИЋ, рођена 1994. у Бијељини, БиХ. Студенткиња је докторских студија на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се савременим српским писцима, пре свих песничким и есејистичким стваралаштвом Борислава Радовића. Пише есеје, научне радове и књижевну критику. Објављена књига: *Књижевност и исходишџа – есеји и криџике о делима српске књижевности*, 2020.

ЉИЉАНА ПЕШИКАН-ЉУШТАНОВИЋ, рођена 1954. у Фекетићу код Врбаса. Пише студије, огледе и радове о народној књижевности, историји књижевности, драми и позоришту. Од 2009. је главна уредница *Лексикона писача српске књижевности*. Објављене књиге: *Послови и дани српске ђесничке традиције* (коаутор З. Карановић), 1994; *Змај Десџој Вук – мит, историја, ђесма*, 2002; *Сџанаја село зајали – ољеди о усменој књижевности*, 2007; *Кад је била кнежева вечера? – усмена књижевност и традиционална култура у српској драми 20. века*, 2009; *Усмено у писаном*, 2009; *Госџођи Алисиној десној нози – ољеди о књижевности за децу*, 2012; *Без очију кано и с очима – народне ђесме слејих жена* (група аутора), 2014; *Зайџчник ђејџе силе – фанџасџична ђроза Зорана Живковића*, 2016; *Главни јунак и остала џосџода – анализе народних ђесама* (група аутора), 2017; *Пишем ти ђричу – рефлџкси усмене књижевности и традиционалне културе у писаној књижевности и савременој култури Срба*, 2020; *Иза Алисиној ољедала – џијолоџки ољеди о фанџасџичном роману за децу*, 2021. Приредила више књига.

МИЛИЦА СОФИНКИЋ, рођена 1995. у Госпођинцима код Жабља. На Филозофском факултету у Новом Саду завршила је основне и мастер студије, Одсек за српску књижевност, где похађа докторске студије. Истражује теорију и методологију књижевности, као и књижевност XX века. Пише есеје и научне радове. Ангажована је као демонстратор у настави на свом матичном одсеку. Објављена књига: *Црџански – на међи власџиџи и сџраној*, 2021.

МИЛАН ТОДОРОВ, рођен 1951. у Банатском Аранђелову. Пише сатиричну поезију, приче, романе, афоризме и књижевну критику. Књиге сатиричне поезије: *Боџа џод ђриџиском*, 1981; *Преџакани Срби*, 2009. Књиге прича: *Ухом за крухом*, 1976; *Безброј наших живџџа*, 2011; *Не мођу овде да дочекам јуџџро*, 2014; *Телефонски именов мрџвних ђреџџилајџника*, 2019; *Касни живџџи муџкараџа*, 2022. Романи: *Лек ђроџџив смрџџи*, 2016; *Редослед једносџавних сџвари*, 2017; *Присџаниџџе*, 2018; *Не мођу сви да умру леџџи*, 2020; *Кукавичке јуначке ђесме*, 2022. Драма: *Куџинско леџџо*, 1987. Књиге сатиричних афоризама: *Црвени и џлави*, 1981; *Сирџџињска забава*, 1990; *Осџрво без блаџа*, 2003; *Покори се и џочни*, 2013. Написао је више радио-драма и позоришних кабареа. Живи и ради у Петроварадину.

БОШКО ТОМАШЕВИЋ, рођен 1947. у Бечеју. Књижевни теоретичар, прозаиста, песник и критичар, члан је Европске Академије наука, уметности и књижевности (Париз), члан француског и аустријског ПЕН-а, као и Француског друштва писача (Париз), те Аустријског савеза писача (Беч). Важнији теоријски радови: *Биџно ђесниџџиво*, 1988; *Карџезијански*

роман, 1989; *Из искуства бићка и певања. Нацрт за једну онтололију јесништва*, 1990; *Саморазорне теорије*, 1994; *Бесконачна замена. Фундаментална онтололија као теорија поезије*, 1997; *Коначна теорија књижевности*, 2000; *Поезија и мишљење бића. Књижевнокритички присилуј поезији са ситановишћа фундаменталне онтололије*, 2001; *Песништво, књижевна теорија, етиситенција*, 2003; *Бићно јесништво*, 2004; *Галилејевска поетика – оледина о писању и његовим мейафорама*, 2004; *Херменеутика неперозирној – јесништво, онтололија, херменеутика*, 2006; *Чекић без јосидара*, 2009; *Оледина о књижевној теорији – књижевна теорија и деридијанска револуција*, 2011; *Против књижевне теорије*, 2011; *Мишљење писања*, 2012; *Књија о Ренеу Шару – јесме и оледина*, 2015; *Марине књижевне теорије и сцена писања – изабрани оледина (1991–2018)*, 2018; *Oris totus – моје дело и катедрале: јолед на мој досадашњи јућ*, 2019; *Бивштовање, језик, јесма – јесништво као јућ сећања на мейафизику*, 2020; *О мојој поезији и мојој поетизи*, 2022. Романи: *Закаснели извештај једној академији*, 2000; *Нико, није – ириповест археололија*, 2012; *Роман о Исаковичу*, 2021; *Предео кроз који се јробајам – ириповест-археололија*, 2021. Књиге песама: *Картезијански јролаз*, 1989; *Чувар времена*, 1990; *Целан-сигудије и грује јесме*, 1991; *Видело жишца*, 1992; *Светлоси за иској*, 1992; *Понављање и разлика*, 1992; *Cool memories*, 1994; *Ујарци*, 1994; *Предео с Вишенишћајном и грује рушевине*, 1995; *Преиситивање извора*, 1995; *План јоврајка*, 1996; *Друја иситорија књижевности*, 1997; *Разговор у Хајделбергу*, 1998; *Сезона без Госиода*, 1998; *Сигудија шеситаментиа*, 1999; *Чиситина и јрисушности*, 2000; *Пуситиње језика*, 2001; *Није*, 2002; *Лети моја језика*, 2002; „*Paul Celan*”, 2002; *Курелук моја незадовољства*, 2004; *Нова узалудности*, 2005; *Археололија јраја. Фукоова заоситавштина – јоема археололија*, 2008; *Плодови јохода*, 2008; *Архив (избор)*, 2009; *Песме од лијовој и бајремовој дрвешта*, 2009; *Нова узалудности / Erneute Vergeblichkeit*, 2009; *Übungen im Zweifel*, 2010; *Нукуг*, 2011; *Früchte der Heimsuchung*, 2011; *Allerneueste Vergeblichkeit*, 2011; *Изабрана поезија (1977–2001)*, том 1, 2012; *Изабрана поезија (1976–2011)*, том 2, 2013; *Risse*, 2015; *Заборава који јоситајемо – јесме из оштитеној живишта*, 2015; *Ведра знање о јоразима*, 2015; *Изабрана поезија (1975–2017)*, том 3, 2017; *Изабрана поезија (1975–2017)*, том 4, 2017; *Ја Нико и Молоа*, 2018; *Књија од зиме и лешта, јољској и божјет јушта*, 2022.

ВЕСНА ТРИЈИЋ, рођена 1975. у Краљеву. Књижевна критичарка, чланица Српског књижевног друштва, докторирала је 2021. на Филолошком факултету Универзитета у Београду са темом „Преображаја стварности у приповедној прози Бранимира Шћепановића и Данила Киша”. Писала је текућу критику за дневни лист *Блиц* од 2001. до 2013. године. Пише студије, есеје и књижевну критику, објављује у књижевној и научној периодици.

ДРАГИЦА УЖАРЕВА, рођена 1971. у Липолисту код Шапца. Пише поезију, прозу, студије, књижевну критику, приручнике и уџбенике за српски језик. Објављивала је и под презименима Ђурић и Ивановић. Књиге песама: *Знам да сам вода*, 1996; *Камени ђувейија*, 1997; *Одисеј код лексикографа*, 2002; *Породични албум*, за децу, 2011; *Рукопис таласа*, 2015; *Брод без капетана / La nave senza capitano* (двојезично, на српском и италијанском), 2015; *Канџајте за тлас и оловку*, 2020. Студије: *Освећени заборав: иманентна поезија Бранка Миљковића*, 2010; *Артонаути српске књижевности*, 2022.

МАРЈАН УРЕКАР, рођен 1975. у Новом Саду. Основне, магистарске и докторске студије завршио на Факултету техничких наука у Новом Саду, где је тренутно доцент на Катедри за електрична мерења. Поред научних радова, пише и кратке приче, прозу, есеје, студије, бави се научном фантастиком, фикцијом, модерном историјом и популарном културом XX века. Заступљен у многим антологијама и зборницима.

МАРИНА ХАКИМОВА ГАЦЕМАЈЕР (МАРИНА ХАКИМОВА ГАТЦЕМАЈЕР, рођ. 1972. у Казању, Русија. Публициста, завршила Институт социјално-филозофских наука и масовних комуникација. (Ж. Н.)

АЛЕКСАНДАР ВЛАДИМИРОВИЧ ЧАНЦЕВ (АЛЕКСАНДР ВЛАДИМИРОВИЧ ЧАНЦЕВ), рођен 1978. у Москви. Прозаиста, јапанолог, књижевни критичар, есејиста-културолог. Дипломирао је на Институту азијских и афричких земаља Московског државног универзитета. Доктор је наука, стручњак за естетику Јукија Мишима. Добитник је прве награде на Међународном књижевном Волошинском конкурс у категорији „критика” (2008), добитник је награде часописа *Нови свет* „за књижевно-критичке публикације у периоду од 2007. до 2011. године” (2011), освојио је прво место на есејистичком конкурс часописа *Нови свет*, уприличеном поводом 150 година од рођења Михаила Булгакова (2016), двоструки је финалиста Руске књижевно-критичке награде „Необуздани Висарион” (2019, 2020), добитник је признања финалисте и посебног признања „за иновативност и метафоричну дубину прозе” Међународне награде „Фазил Искандер” (2019), добитник је награде „Андреј Бели” у категорији „Књижевни пројекти и критика” (2020) итд. (В. Ш.)

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводилац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса,

Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фицджералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: Алис Манро, *Бексџиво*, 2006; *Превише среће*, 2010; *Голи живој*, 2013; *Мржња, иријашељство, удварање, љубав, брак*, 2014; *Пољед са единбуршке стјене*, 2015; Дорис Лесинг, *Бен, у свећу*, 2007; *Мемоари преживеле*, 2008; *Златна бележница*, 2010; Ајрис Мердок, *Пешчани замак*, 2004; *Црни ирци*, 2005; Флен О’Брајен, *На реци „Код две ићице”*, 2009; Мишел Фејбер, *Исиод коже*, 2003; *Кица мора иасџи*, 2004; Лиза Скотолајн, *Последња жалба*, 2004; Луиз Велш, *Тамерлан мора умреџи*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са мџиком*, 2010; Томас Франк, *Освајање кула: бизнис кулџура, конџракулџура, усџон хџи конзумеризма*, 2003; Ралф Елисон, *Невидљиви човек*, 2014.

ВАСИЛИСА ШЉИВАР, рођена 1991. у Книну, Хрватска. Доцент на Катедри за славистику Филолошког факултета Београдског универзитета, где изводи наставу из предмета посвећених проучавању руске књижевности XX века и руске културе. Докторирала је на апсурдној поетици прозног стваралаштва Владимира Казакова. Учествовала је на бројним конференцијама у земљи и иностранству и објавила низ научних радова у релевантним часописима. Бави се превођењем.

ДМИТРИЈ ДМИТРИЈЕВИЧ ШОСТАКОВИЧ (ДМИТРИЙ ДМИТРИЕВИЧ ШОСТАКОВИЧ, 1906–1975). Композитор, рођен у Санкт Петербургу у Русији, живео и стварао у време Совјетског Савеза. Однос према његовом стварању био је амбивалентан. С једне стране, овај руски композитор је писао химне власти, али с друге је држао отворену дистанцу према комунистичком систему. Његова музика била је забрањивана у чак два наврата (1936. и 1948). Без обзира на отежавајуће околности у којима ствара, један је од најзначајних руских композитора XX века, али и најпопуларнији у времену у којем ствара. Познат је по својим симфонијама, од којих се издваја седма по реду, писана за време чувене опсаде Лењинграда у Другом светском рату. Симфонија је била изведена 1942. године, за време саме опсаде, чиме је требало показати да дух људи у Лењинграду никада неће капитулирати. У сврху формирања оркестра, поједини музичари би се, по Стаљиновој наредби, враћали са фронта и прикључивали већ изгладнелим и болесним музичарима унутар Лењинграда. Стога се *Седма симфонија* Шостаковича сматра симболом руског отпора нацистичкој опсади и фашизму. Примљен је као инострани члан САНУ 1965. године. Умро је у Москви, где је и сахрањен. (Б. Ж. и Л. Г.)

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ